

πιθανῶς τῶν ἐκ τῆς κρήνης ὑδάτων εἰς τὴν ἐγγυὲς διερχομένην μεγάλην τῆς ἀρχαίας ὁδοῦ ὑπόνομον.

Τοιοτοτρόπως διασαφύνται νῦν κατὰ μικρὸν πάντα τὰ σκοτεινὰ τοῦ ζητήματος μέρη. Καὶ τὰ μὲν περιγραφέντα εὐρήματα αἴρουσι πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς σημασίας τοῦ μέχρις ἐνταῦθα καθήκοντος μεγάλου ὑδραγωγείου· τὰ δὲ διακριθέντα πλεόν ῥωμαϊκῆς καὶ πικλιᾶς ἐλληνικῆς ἐποχῆς ἔργα δευκνύουσι πῶς τὰ τελευταῖα ταῦτα πρέπει ν' ἀναζητήσωμεν. Ἐν πρὸς ἓν πλεόν τὰ πράγματα διευκρινούνται. Καὶ ἀκόμη μὲν δὲν ἐξήλθεν εἰς φῶς λεοντόκρουονόν τι ἢ τοιοῦτον ὀφθαλμοτραπῆς σημείον τοῦ κατασκευάσματος τῶν Πεισιπρατιδῶν, ἀλλ' ἢ ΚΡΗΝΗ, εἰς ἣν τὸ παρκαίμενον μέγα καὶ λαμπρὸν ὑδραγωγεῖον ἔφερε τὸ ὕδωρ, ἔκειτο ἀκριβῶς ἐνταῦθα, οἰαδήποτε δέ τις καὶ ἂν ἀποδειχθῆ αὕτη, θὰ εἶνε πάντοτε ἡ ζητούμενη ἀρχαία ἐκείνη, ἣν τυραννικὴ φιλοδοξία καὶ μεγαλοπραγμοσύνη ἐδώρησεν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ ἀρχαίου ἀνύδρου ἄστεως.

ΓΕΩΡΓ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Ἐξ Ἀγγλικῶν :

Τὸ ζήτημα τῶν ὥρων τῆς ἐργασίας ὑπὸ W. Mather (Contemporary Review)—Ἐρνέστος Ρενάν ὑπὸ G. Monod (ὅμ.)—Ὁ Γκαίτε ὁς ὑπουργὸς ὑπὸ H. Nevinson (ὅμ.)—Βιομανικὰ ἤθη ὑπὸ H. Ch. Moore (Fortnightly Review)—Τί γινώριζομεν περὶ τοῦ Ἄρειος ὑπὸ E. Holden (Forum)—Αἱ περὶ ἀγωγῆς θεωρίαι τοῦ Ρουσσὸ ὑπὸ A. Street (Macmillan's Magazine)—Ὁ θάνατος τοῦ Τένυσον ὑπὸ C. Ainger (ὅμ.)—Ἡ ἀναθεώρησις τοῦ συντάγματος ὑπὸ Salisbury (National Review)—Ὁ Ρενάν καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ὑπὸ R. G. Ingeroll (North American Review)—Ρενάν ὑπὸ Fr. Pollock (Nineteenth Century)—Μελέτη τῶν ὄνειρων ὑπὸ T. Greenwood (New Review).

*

Ἐξ Ἰταλικῶν :

Ρενάν ὑπὸ C. Cesareo (Nuova Antologia)—Μία ἀνακάλυψις ἐν Αἰγύπτῳ ὑπὸ O. Marnechi (ὅμ.)—Περὶ τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ πρίγκηπος τῆς Νεαπόλεως ὑπὸ A. Gubernatis (Natura ed Arte).

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΡΙΟΝ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ἄξιανάγνωστα ἐκ Γαλλικῶν περιοδικῶν :

Πῶς θὰ ἐπέλθῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου ὑπὸ C. Flammarion (L'Astronomie)—Ἡ θεωρία τοῦ ὕπνου ὑπὸ E. Young (Revue Suisse)—Ρενάν ὑπὸ Mgr d' Hulst (Le Correspondant, 25 86p.)—Ἡ μουσικὴ καὶ ἡ σύγχρονος τέχνη ὑπὸ G. Derepas (ὅμ.)—Τὸ μουσεῖον τοῦ Βερολίνου ὑπὸ de Mouy (ὅμ. 10 N6p.)—Ἡ ἀποθέσις τοῦ Ρενάν ὑπὸ Père Delaporte (Etudes Religieuses)—Ἡ παροῦσα κατάστασις τοῦ νομισματικῶ ζήτηματος ὑπὸ G. Francois (Journal des Economistes)—Ὁ Πεσομισμὸς ὑπὸ A. Franck (Journal des Savants 86p.)—Αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Μυκηναίων ὑπὸ G. Perrot (ὅμ.)—Οἱ ἀρχαῖοι πάπυροι καὶ τὰ ἐλληνικὰ χειρόγραφα ὑπὸ H. Weil (ὅμ.)—Ἡ σκηνοθετικὴ ὑπὸ L. Leloir (Revue d' Art dramatique, 5 N6p.)—Παῦλος Βουρζὲ ὑπὸ R. Doumie (Revue Bleue, 29 86p.)—Τένυσον ὑπὸ τῆς Κας Darmesteter (ὅμ. 12 N6p.)—Ἐδγάρδος Κινὲ ὑπὸ E. Faguet (Revue des deux Mondes, 1 N6p.)—Ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Βουρζὲ ὑπὸ F. Brunetiere (ὅμ.)—Ρενάν ὑπὸ M. de Vogüé (ὅμ. 15 N6p.)—Ὁ Σατωβριάνδος καὶ αἱ ἐσωμέναί του ὑπὸ A. Albalat (Nouvelle Revue, 1 N6p.)—Μαυρίκιος Βαρρὲς ὑπὸ L. Daudet (ὅμ.)—Αἱ διάφοροι μορφαὶ τοῦ χαρακτήρος ὑπὸ T. Ribot (Revue Philosophique)—Ἡ στρατιωτικὴ ἰατρικὴ ὑπὸ A. A. Corlieu (Revue Scientifique, 29 86p.)—Αἱ διαστάσεις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὑπὸ P. Richer (ὅμ.)—Ἡ ἐμβρυολογία τῆς γλώσσης ὑπὸ A. Lefèvre (ὅμ. 12 N6p.)—Ἡ ἱστορία τῆς χειρουργικῆς ὑπὸ A. Richet (ὅμ. 19 N6p.).

Ἐκ Γερμανικῶν :

Τὰ φιλοσοφικὰ δράματα τοῦ Ρενάν ὑπὸ F. Mautner (Magazin für Littteratur 19 N6p.)—Οἱ Τυχγούζερ ἀπὸ τοῦ II' αἰῶνος ὑπὸ Schmidt (Nord und Süd)—Λεονόρα φὸν Ἔστε ὑπὸ H. Grimm (Deutsche Rundschau).

*

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἰατρός : Νὰ τρῶς μέτρια, νὰ πίνης ὀλίγον, νὰ μένης τὸ βράδυ στὸ σπῆτι, νὰ μὴν καπνίζης καὶ νὰ κάνης περιπάτους καὶ γυμναστικὴν τακτικὰ.

Πελάτης : Σὰν εἶνε νὰ κάνω ὅλα αὐτὰ, γιατίρ μου, τί μοῦ χρειάζεται ἡ ἐξοχότης σου ;

* *

Φίλος ἐπισκέπτεται φίλον εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ζητεῖ ἐπιμόνωος νὰ τοῦ δανείσῃ ἓν βιβλίον.

— Δὲν δανείζω, φίλε μου, κατ' ἀρχὴν, βιβλία.

— Μὰ σ' ἐμένα τώρα ; . . .

— Γιατί τάχα ; ἐπειδὴ εἶσαι φίλος μου ; Τόσον τὸ χειρότερον τὸ ξεύρω ἐκ πείρας αὐτό. Ὅλη ἡ βιβλιοθήκη μου εἶνε καμωμένη ἀπὸ βιβλία ποῦ δανείσθηκα ἀπὸ φίλους μου κ' ἐγώ.

* *

Εἰς κύκλον συναναστροφῆς νεαρὸς διπλωμάτης ἐγκαυχώμενος λέγει :

— Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐννοῶ τί συλλογίζονται οἱ ἄλλοι γιὰ μένα.

Καὶ μία κυρία ἀπαντᾷ πονηρῶς :

— Μὰ αὐτὸ θὰ σὰς εἶνε κάποτε πολὺ δυσάρεστον.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

~ Ἦτο παραδρομὴ προφανῆς, κύριε Ἐπικριτά. Ἦθελομεν νὰ εἴπωμεν θεϊῶδες ὄξυ. Ἄλλως τὸ θεϊκὸν ὄξυ δὲν εἶνε ἀέριον, ἀλλὰ ὑγρὸν.

~ Ἐν νοστιμώτερον τοῦ ἰδικοῦ σας, φίλτατε M. ἀνακονοῖ ὁ ἐν Πειραιεὶ ἀνταποκριτὴς τῶν Καιρῶν. Ἐτὴν παρελθούσαν Πέμπτην, γράφει, ἀρίκετο ἐνταῦθα τηλεγράφημα ἐκ Κύμης, ἀπευθυνόμενον πρὸς τὴν κυρίαν Αἰκατερίνην Γ. Μάφτα. Τί νομίζετε συνέβη ; Τὸ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

ὄνομα μετεβλήθη εἰς *Αικατερίνην Γ. Μαντὰ Πάρες*, τὸ δὲ ἐν τῷ κειμένῳ διαλαμβανόμενον ποσὸν τῶν 500 δραχμῶν, μετεβλήθη εἰς ἑκατομύριον μετὰ δραχμῶν! Εἰς ἐπίμετρον δέ, τὸ οὕτω χωμικῶς διστραμμένον τηλεγράφημα ἐπεδόθη μετὰ 20 ὥρας ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του».

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Τῇ προπαρελθούσῃ Τετάρτῃ ὥρα 2^{1/2} μ.μ. ἐγένετο ἡ πρώτη κατὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον δημοσία συνεδρίασις τῆς ἐνταῦθα Γαλλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς, παρισταμένου πολυαριθμοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἐξ ἀρχαιολόγων καὶ φιλαρχίων, ἐνοῖς καὶ πολλὰ μέλη τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Λαβὼν τὸν λόγον κατὰ πρῶτον ὁ διαπρεπὴς διευθυντὴς τῆς σχολῆς κ. Homolle διέλαβε διὰ βραχείων ἐν γένει περὶ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος ἐργασιῶν τῶν ἐταίρων τῆς σχολῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ τῇ ἑλληνικῇ Ἀνατολῇ ἐνδιατρίψας ἰδίως περὶ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Joubin ἐν Στράτῳ τῆς Ἀκαρνανίας ἐπιχειρηθεῖσαν ἀνασκαφὴν, καθ' ἣν ἐκτὸς τῆς ἀποκαλύψεως τῶν ἀξιολογοτάτων ἐρείπιων ἀρχαίου ναοῦ ἀνευρέθη καὶ ἡ μόνη μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθεῖσα ἀρχαίη ἐπιγραφή ἐν γνησίᾳ ἀκαρνανικῇ διαλέκτῳ. Ἀκολούθως ὁμιλήσῃ διὰ μακρῶν περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς πρὸ μικροῦ ἀρξέμενον μεγάλῳ ἀνασκαφῶν, ἃς διευθύνει αὐτὸς ὁ κ. Homolle συμβουσίας ἔχων τὸν κ. Couvre καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα κ. Conver, ἐκφράσας ἐπανειλημμένως δι' εὐγλόττων λόγων θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τε τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν καὶ πάσας τὰς μετ' αὐτοῦ συνεργασθεῖσας ἀγάς, δι' ἣν παρέσχον αὐτῷ πρόθυμον συνδρομήν. Διεξήλθεν ἄπαν τὴν μακρὰν ἱστορίαν τῆς ἐπιχειρήσεως, ἥτις πολὺς προσέκρουσε πρὸς ἀνιὰρὰ προσκόμματα καὶ ἐν τῇ Γαλλικῇ βουλῇ καὶ πολλῶν μᾶλλον ἐν αὐταῖς τοῖς Δελφοῖς κατὰ τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν οἰκιῶν καὶ γη-

πέδων τοῦ σημερινοῦ χωρίου καὶ τὸν ἀλλαχῶ μετοικισμὸν τῶν κατοίκων, ὧν αἱ προλήψεις καὶ ἡ πλεονεξία ἀπειρώτους παρενέβαλον δυσχερείας δις καὶ ἔκρηξιν ἀληθοῦς στάσεως ἐπαπειλησάσας. Εὐτυχῶς ἡ μετριοπάθεια καὶ ἡ εἰς τὸ ἔργον ἀφοσίωσις τοῦ κ. Homolle δεόντως ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν ὑποστηριζομένου ἡδυνήθη ἐπὶ τέλους νὰ ἐξομαλύνῃ πάσας τὰς διαφορὰς καὶ νὰ παραδοθῇ ὁ χώρος τοῦ περιωνύμου ἱεροῦ ἐλεύθερος πρὸς ἀνασκαφὴν, κατόρθωμα δι' ὃ πολλὰς χάριτας θὰ ὀφείλῃ τῷ κ. Homolle καὶ ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐπιστήμη καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἰδίᾳ. Αἱ μετὰ τὴν ἐξομαλύνσιν τῶν προκταθέντων διαφορῶν ἐργασίαι ἦσαν κυρίως προκαταρκτικαί, ὧν ἡ σπουδαιότερα ἦτο ἡ ὡς ἐκ τῆς μεγάλης κατωφερείας ἱκανῶς δυσχερῆς κατασκευὴ σιδηροδρόμου πρὸς ἀποκομιδὴν τῶν χωμάτων. Ἐναρξίς τῆς ἀνασκαφῆς ἐγένετο ἐπὶ χώρῳ μικρὰς ἐλπίδας ἀνευρέσεως σπουδαίων εὐρημάτων παρόντος καὶ ἐν μέρει ἤδη πρότερον ἐξηρευνημένου ὑπὸ τοῦ O. Müller, τοῦ Foucart καὶ τοῦ Hausoullier, τοῦτο δὲ καὶ ἵνα ἡ νέα ἀνασκαφὴ συνεχίσῃ τὰς προηγουμένας καὶ διότι διὰ τοῦ μέρους τούτου διήρθετο ἡ ἱερὰ ὁδὸς, ἣν ἠκολούθησεν ὁ Πασαγίας, οὗ ἡ περιγραφή θὰ εἶνε ὁ κυριώτατος ὁδηγὸς τῆς ἀνασκαφῆς ταύτης. Ἀνευρέθησαν δὲ μέχρι τοῦδε ἐρείπια δύο οἰκοδομημάτων, ὧν τὸ ἕτερον κυκλικόν, πληθὺς ἀρχιτεκτονικῶν τεμαχίων λιθίνων καὶ πηλίνων ὁμοίων τοῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἱκανῶς ἀριθμὸς ἀξιολογοτάτων ἐπιγραφῶν. Γλυπτὰ εὐρέθησαν ὀλίγα καὶ ὄχι πολὺ σπουδαία. Ἐν τέλει δὲ ὁ κ. Homolle ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι προϊούσης τῆς ἀνασκαφῆς θὰ ἔλθωσιν εἰς φῶς πλείονα καὶ σπουδαιότερα εὐρήματα, ἀφοῦ μάλιστα γνωστὸν εἶνε ὅτι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν κατὰ τε τὸν μεσαιῶνα καὶ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἦτο ἀπηλλαγμένον τῆς φθοροποιοῦ γειτονείας μεγάλων συνοικισμῶν ἡ μοναστηρίων. Μετ' αὐτὸν ὁ ἐταῖρος τῆς σχολῆς κ. Chamonard ἀπήγγειλεν ἀξιολογὸν ἀνάγνωσμα περὶ τινος μικρασιατικοῦ ἐπὶ βράχῳ ἀναγλύφου ἀνατολικῆς τέχνης.

Φιλολογικά

Μεταξὺ τῶν κριτικῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐπικρατοῦσιν αἱ μᾶλλον ἀντίθετοι γνώμαι περὶ τοῦ νέου δράματος τοῦ Παύλου Ἐρβιέ, ἐπιγραφόμενον «τὰ Λόγια μένον». Ὁ Σαρκαὶ τὸ θεωρεῖ ἀνιάρῳ καὶ ἀνούσιον, ἀνάξιον τοῦ συγγραφέως τῶσαν ὠραίων διηγημάτων καὶ μυθιστορημάτων. Ἀπεναντίας τὸ ὑπερεκθειάζει ὁ Ἰούλιος Λεμαίτρ, ὀλίγοι δὲ κριτικοὶ τάσσονται μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἄκρων.

— Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις ὀγκῶδες σύγγραμμα τοῦ κ. I. Ψυχάρη ἐπιγραφόμενον *Études de Philologie Néo-grecque* μακρότερος λόγος περὶ τοῦ ἔργου τούτου θὰ γείνη προσεχῶς ἐν τῇ Ἔστια.

— Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀνθεα» ἐξεδόθη ἐσχάτως ἀγγλικὸν μυθιστόρημα, τοῦ ὁποῦ ἡ μὲν συγγραφεὺς εἶνε ρωσὶς ὑπανδρευθεῖσα ἑλληνα, ἡ κυρία Καικιλία Κασσαβέτη, ἡ δὲ ὑπόθεσις ἑλληνικὴ, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων. Αἱ ἀγγλικά ἐφημερίδες τὸ κρίνουσιν εὐμενέστατα.

— Ἐτελεύτησεν ἐσχάτως πλήρης ἡ μερῶν ὁ περιώνυμος ἀρχαιολόγος Οὐίσελερ, ἀπὸ πεντηκονταετίας καθηγητῆς τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Γοττίνης, πᾶμπολλα δὲ γράψας περὶ ἀρχαιολογικῶν πραγμάτων, καὶ ἰδίως περὶ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Ἐπιστημονικά

Ὁ κ. Κελ ἐν διευθυντῆς τοῦ Ἀστερο-